

Med för att göra mål

Magnusson möter: Thomas Lundin

Jag har alltid trott att Thomas "Tucken" Lundin är flygrädd. Hammarby skulle till Tjeckoslovakien i början på nittiotalet för att spela tipscup, och jag och fotograf Fridén var med som åskådare. När vi skulle lyfta från Arlanda, i ett litet propellerplan som knappt var större än en sådan där byggsats som fanns att köpa på Thor Hobby, var jag ganska säker på att vi skulle bli ett nytt Manchester United. Inte fotbollsmässigt alltså utan störta och få en lika ärofylld hjältedöd som Duncan Edwards och de andra av Busbys babes.

För att döva min ångest tog jag ett par klunkar destillerad skotsk dryck ur medhavd flaska och frågade om någon annan var flygrädd och ville stärka sig. Alla avböjde utom Thomas Lundin som påstod att han var lika skraj som jag och gärna tog ett par järn. När jag träffar Thomas har det gått nio år sedan den där flygresan och han förnekar kategoriskt att han skulle vara flygrädd.

– Det är jag absolut inte, men det var ett bra sätt att få några whisky på, garvar han.

Alltid målskytt

Han är sig väldigt lik den gamle skyttekungen. Inte ett överflöds kilo och den pojkaktiga blicken kvar trots att det står 1961 som födelseår i passet. Och mål gör han fortfarande.

– Ja, jag gjorde tre påsar igår, säger Thomas, jag lirar i Mälarhöjden i division fyra på en av Sveriges sämsta planer som dessutom ligger ett stenkast från E 4:an. Men det är kul fortfarande och jag lyckas vara på rätt ställe och trycka in ett och annat mål. Thomas Nilsson lirar med oss också, annars är det mest unga killar.

Thomas har slutit cirkeln eftersom karriären en gång började i Mälarhöjden.

– Jag var fem bast när jag började med fotboll i Mälarhöjden och spelade där tills jag fyllt femton. Jag var målskytt som ung också och lirade dessutom hockey i föreningen.

Sedan blev det Hammarby och juniorlaget för

Thomas Lundin

Forward

Född: 610413

Moderklubb: Mälarhöjdens IK

I A-truppen: 1982–91

A-landskamper: –

Allsvenska matcher: 115, 32 mål (inkl slutspel)

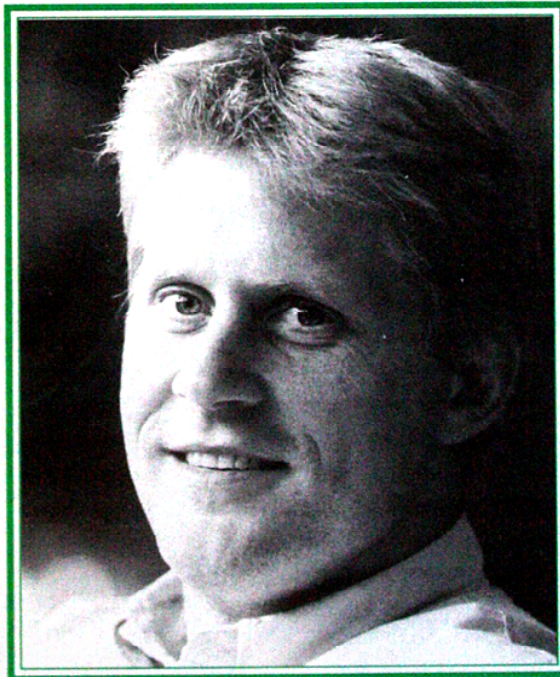
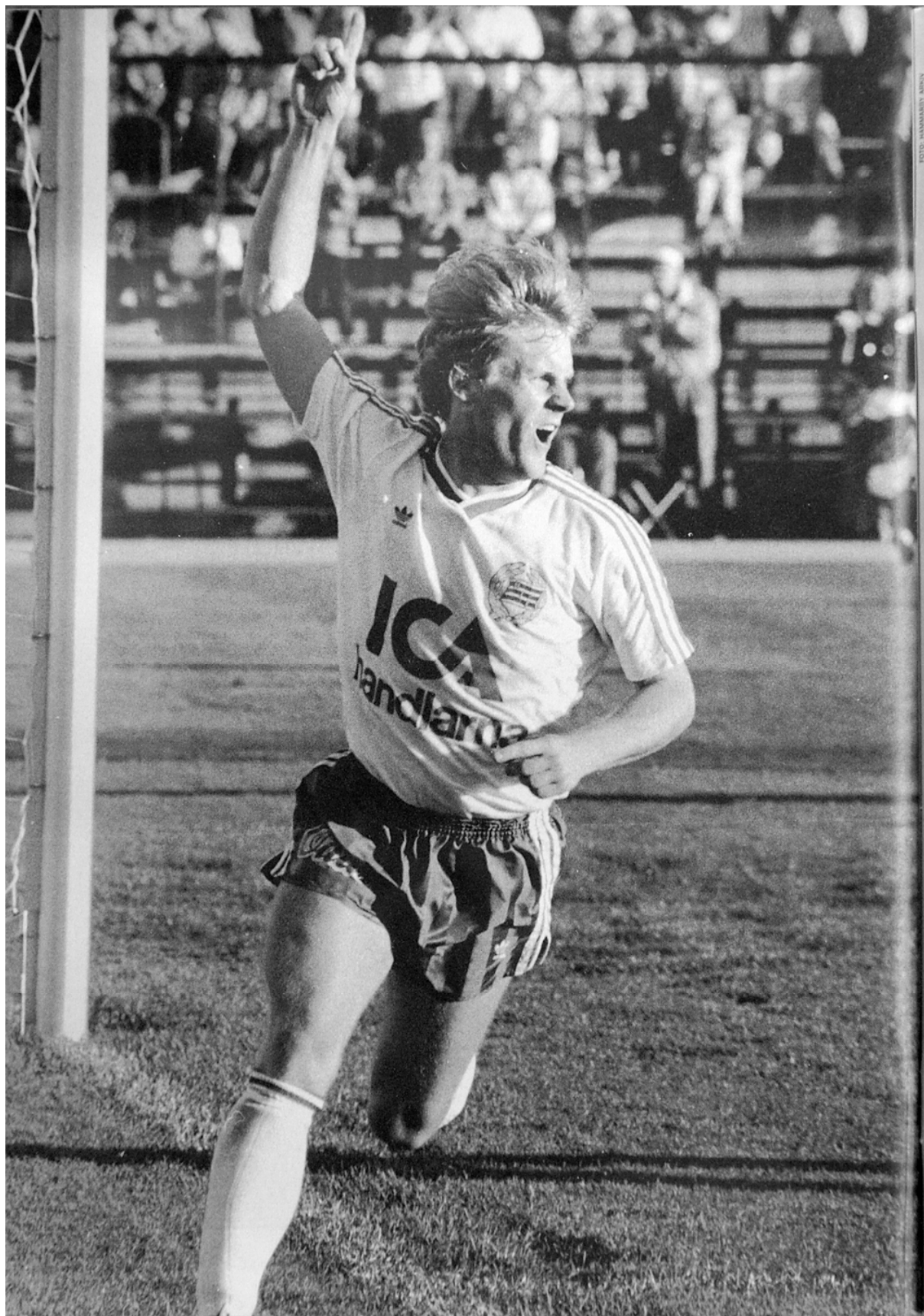

FOTO: HASSE FRIDÉN

Thomas och några år i juniorallsvenskan och B-laget. Det var i en B-lagsmatch smeknamnet "Tucken" kom till.

– Hammarby hade en annan spelare som hette Thomas Lundin som jag ersatte i en B-lagsmatch. Jag gjorde mål och då blev det automatiskt "Lill-Tucken".

Allsvensk debut

Tränaren Bengt Persson började dock få upp ögonen för den talangfulle forwarden.

– Jag satt på bänken några matcher 1982 men fick vänta med debuten till 1983 då jag hoppade in i bortamatchen mot Häcken på Rambergsvallen. Mitt första allsvenska mål gjorde jag borta mot Malmö och var tämligen ensam om att jubla. Vi låg nämligen under rätt stort och reduceringen kom när det var två minuter kvar.

Det blev en del inbrott de följande åren, spelare som Billy Ohlsson, Uffe Eriksson och Peter Gerhardsson flyttade man inte på så lätt.

– Nej, konkurrensen var knivskarp men det var bara att bita ihop. Jag hade en del anbud från division ett och två dom här åren men jag visste att min chans skulle komma i Hammarby.

Och så blev det höst 1985 och spel i UEFA-cupen. Det började mot Bulgarska Pirin.

– Jag tror att jag var med till Bulgarien, säger Thomas och tänker febrilt, vi vann i alla fall rätt stort hemma.

Men mot S:t Mirren på Söderstadion hoppade jag in och gjorde ett mål i 3–3 matchen.

Sen kom den då, bortamatchen som i alla hammarbyares hjärtan går under namnet "Miraklet i Paisley".

– Det var not det mest fantastiska jag varit med om i min fotbollskarriär. Skottarna ledde och vi hade inte speciellt många målchanser så i andra halvlek släppte tränaren Björn Bolling in mig och Håkan Ivarsson. När det var fem kvar kvitterade Håkan och i anfaller efter gjorde han segermålet, trodde vi. Men den danske domaren viftade för offside. Men vi skulle få en chans till när det var någon minut kvar. Jag fick bollen på högerkanten och drev inåt innan jag sköt bollen i vänstra hörnet. Det blev alldeles knäpptyst på stadion förutom ett trettiotal ditresta Bajenfans. Gissa om jag blev glad.

Efter det viktiga målet blev det "Cup-Ludde" och ett steg närmare en ordinarie plats i den grönvita elvan. Året efter gick Lasse Wass på som tränare men

Thomas åkte fortfarande lite ut och in i laget.

– Lasse var en trevlig kille men kanske inte något vidare tränarämne, minns Thomas, det var tufft att inte få lira men det gick bättre och bättre för mig.

Ordinarie i a-laget

Hasse Backe blev tränare 1987 och satsade på Thomas och det skulle han inte få ångra. Det blev till slut en andraplats i skytteligan med tolv mål efter suveränen Mats Magnusson. Bland annat blev det fyra mål i Växjö.

– Thomas Ravelli var gapig som vanligt och glåporden haglade i början av matchen, men det skulle han få tugga upp. Vi vann med 6–1 och jag gjorde fyra mål och Mats Wahlberg två. Det hördes inte mycket från Östermålet i slutet av matchen.

Trots Thomas i målform kom Hammarby bara sjua och det fanns tendenser att det skulle bli ännu sämre.

– Ja, vi klarade inte av generationsväxlingen riktigt. Värvingarna uteblev och säsongen därpå åkte vi ur. Jag gjorde sju mål men vi var inte bra. På hösten kom Uffe tillbaka efter skada men han var inte helt frisk och dom andra började bli gamla.

Ett år i ettan

Inför 1989 var det bara tillbaka till allsvenskan som gällde och Thomas fick en ny kedjekompis. Kimmo Tarkkio kom från Finland och gjorde bland annat alla fyra målen mot Karlstad på Söderstadion.

– Kimmo var en bra fotbollsspelare men han var en rätt skum människa. Han kunde ingen svenska och den enda som kände honom var målvakten Jari Poutiainen. Dom var bland annat ute och festade en hel del.

Det finns en klassisk bild från Karlstad när Nicklas Jönsson gör 6–0 och jublande springer mot mittplanen. I bakgrunden ser man en oberörd Kimmo Tarkkio som ser ut ungefär som han var på väg att handla kvälltidningen en tisdagseftermiddag.

– Jag minns den bilden, Karlstad blev en annan höjdpunkt på karriären. Jag gjorde faktiskt två mål i matchen men det kom inte heller någon ihåg. Om Leffe Strand var Hammarbys Buzz Aldrin med sitt 5–0-mål så var väl jag Michael Collins, han som var kvar i rymdfarkosten.

Nästan proffskontrakt

Hösten 1989 hörde Hertha Berlin av sig till Thomas, de låg i botten på andradivisionen och behövde en målskytt.

– Jag stack ner till Berlin och spelade fem matcher, jag avgjorde i den första och tyskarna var klart intresserade av en fortsättning. Jag var uthyrdd av Hammarby, men nu var det tal om köp. Men Hammarby begärde för mycket och Hertha vågade inte chansa. Om dom skulle åkt ur tvåan så hade hela laget blivit amatörer och vi skulle blivit fria att gå var vi ville. Och visst kände jag mig bitter på Bajen men jag hade fått vara med om en enorm upplevelse. Hertha drog 20 000–30 000 i division två och var folkets lag.

Efter en lång segdragen förhandling med Hammarby blev det allsvenskt spel men laget räckte inte till.

– Nej, jag minns med fasa 1–9 mot Djurgården på hösten. Vi hade vunnit vårderbyt klart och hoppades på poäng. Men omgående gjorde Bo Larenius självmål och sedan bara rasade det. Peter Hautalathi gjorde vårt tröstmål vid ställningen 0–7.

Det skulle bli Thomas sista allsvenska säsong, det hade blivit 110 allsvenska seriematcher och 31 mål. Lägg till då alla mål i ettan och cuper samt ett i SM-slutspel så har ni en riktig skyttekung.

– Jag hade alltid förmågan att stå rätt, så mycket mer behövdes inte. Jag blev ofta beskydd för att vara lat men det tyckte jag inte själv. Jag hade inga defensiva uppgifter, jag var med för att göra mål.

När jag frågar Thomas om han någon gång varit i det egna straffområdet ser han närmast förnärmat ut.

– Det är klart att jag jobbade hem när vi ledde och matchen började lida mot sitt slut.

Det blev en säsong till för Thomas i Hammarby-tröjan och en avgörande match mot Frölunda i kvalsvenskan.

– Jag kvitterade Frölundas ledning när det var en kvart kvar, berättar Thomas, I matchens sista minut sköt sedan Thomas Nilsson i stolpen och Micke Andersson slog returen över. Jag stod precis bakom och hade gjort mål om inte Micke hunnit före. Ett roligare slut på karriären i Hammarby hade jag kunnat önska mig. Men tiden i Hammarby hade gett mig enormt mycket, jag hade fått spela med och emot

Rättelse

På sidan 79 i matchprogrammet finns en tabell över Hammarby Fotbolls målkungar genom åren. För 1991 anges en "Thomas Jönsson" som vinnare av den interna skytteligan. Rätt namn ska vara **Thomas Lundin**.

Thomas Lundin.

många bra spelare. Den jag tyckte var bäst i Hammarby var nog Uffe Eriksson, av motståndarna hade jag stor respekt för Janne Möller i Malmö målet.

Till Plavi Team/FC Stockholm

Från och med säsongen 1992 blev det Plavi Team, som hade bytt namn till FC Stockholm, för Thomas. Där var han målkung och vann den interna skytteligan ett par år, men familjen började ta allt mer tid och dottern, född 1991, ville att pappa skulle vara hemma mer.

– Ja, jag hade inte samma sug längre, Mälarhöjden är en lagom nivå för mig. Jag är fortfarande lätt i kroppen och har klarat mig förvånansvärt bra från skador, avslutar Thomas.

Den där flygresan till Tjeckoslovakien gick bra, trots luftgropar som får "Fritt fall" på Grönan att likna en barnkarusell. Och tur är väl det, annars hade denna artikel aldrig blivit skriven och Thomas Lundin hade inte som 38-åring öst in mål för sitt Mälarhöjden. Den mannen är förresten skyldig mig ett par glas whisky.

Magnusson